

Hemingway`s Trails – det Slovenska äventyret – vandring i Julijske Alperna

Vi möttes i Bled på eftermiddagen – några kom med flyg till Ljubljana och tog bil vidare (1 tim.) till Bled. Andra tog sig till Bled med egen bil. Bled ligger bara 40 km. från österrikiska gränsen och är en charmig turistort vid en romantisk sjö. Slottet från 1000-talet ligger högst upp på en brant klippa och Titos sommarresidens (nu hotell) ligger ståtligt precis vid sjön i utkanten av den lilla staden. Båtmotorer är förbjudna i sjön, men med stora gondoler kan man forslas hit och dit. Vi besökte den gamla kyrkan från 1200-talet på ön i sjön och blev inbjudna till ett mycket vackert bröllop. Ave Maria sjöngs med underbar känsla och intet öga var torrt och bruden såg väldigt förväntansfull ut.

Guiderna kom till vårt lilla men välsköta hotell på kvällen och höll genomgång. De visade kartor och beskrev alla faror som väntade och de långa dagar med branta ganska luftiga vandringar som låg framför oss. Det var nu så dags det – vi var ju trots allt ganska vältränade – så nu skulle sanningen fram. Några av de medhavde damerna började skruva litet på sig och alla gick tidigt i säng för att i drömmarnas värld begrunda det som komma skulle.

Härlig frukost, upp i minibussarna och iväg. Vi blev avsläppta i Rowenski Rovti. Ryggsäckarna upp, vandringsstavarna redo, solen sken och så bar det iväg. Vi var nu 12 vänner, två guider och en ung dam från Miami, som ansågs tillhöra en av guiderna. Uppåt, uppåt och åter uppåt bar det. Vacker genomskinlig bokskog kantade vår väg och efter ett par timmar anlände vi svettiga och flåsande – men vid gott humör – till det första stoppet – Oroznova Koca (1346 m) – där grillade köttstycken och härligt öl väntade till dragspelsmusik.

Vandringen fortsatte sedan i dagarna fem med övernattnings i bemannade hytter högt uppe i bergen. En dag vandrade vi i ca. 9 timmar längs en bergskam – överdådig utsikt, men en hel del branta och luftiga partier vilket gjorde just denna dag speciell både för oss och för guiderna. Andra dagar vandrade vi över härliga blomsterängar, där getternas vemodiga rapanden var det enda som störde idyllen. Den vittrande kalkstenen är ibland förrädisk med stenfall och slippriga stenar där det kan vara svårt att få fäste. De fantastiskt vackra vyerna med utsikt över de slovenska bergskedjorna och med högsta toppen Triglav (2864 m) alltid i blickfånget gjorde stegen lätta. Utsikten sträckte sig ofta från Karavanke-bergskedjan ända ner till Adriatiska havet. Hytterna höll god men något varierande kvalitet och man serverade rustik husmanskost, som vi sköljde ner med mustiga lokala viner och gott slovenskt öl och dann und wann en liten schnapps. Oftast bodde vi i sovsalar, där man tillhandahöll diverse filter och lakan och där öronproppar för både öron och näsor kom väl till pass... Ibland fanns det litet rinnande kallt vatten men bara på ett ställe gick det att duscha (svinkallt), men eftersom alla satt i samma båt tog dofterna nog ut varandra. En del av de medföljande damerna hade förmodligen olika former av talk med sig, för de såg alla alltid så fräscha och spänstiga ut. Våra två guider blev dock mer och mer slitna. Den ene livnärde sig nästan uteslutande på öl och cigaretter och den andre förmodligen på kärleken till den unga damen från Miami.

Vattentillgången i bergskedjorna vid denna tid på året (september) i form av forsar och bäckar var praktiskt taget obefintlig, så allt vatten som man behövde över dagen (och man behövde mycket!) köpte vi i hytterna och bar med oss.

Djurlivet där vi gick lyste ganska mycket med sin frånvaro. Annars så finns det allt i Slovenien, alltså även björn och varg – dock inte älg. Vi såg en hel del huggorm och även den

magnifika men relativt giftigare svarta bergshuggormen. Alpråkor och korpar höll sina vakande ögon på oss och murmeldjuren busvisslade då och då. Trots den sena tidpunkten – mitten av september – var växtlivet ganska så väl representerat och vi kunde njuta av edelweiss, triklavros (potentilla nitida), gentian och många fler.

Första världskriget gör sig påmint överallt i form av gammal rostig taggtråd och uråldriga bunkrar och skyttevärn. Även en del ruiner från hus, som hade använts av officerare och soldater fanns kvar i dalarna. Här dödades ca 400000 man och sårades kanske en 600000 man under kriget, som kallas ”the Great War”. Hemingway skrev ”Farewell to Arms”, som så väl beskriver denna fasansfulla krigsskådeplats, högt uppe bland bergskedjorna. Hemingway tog värving i den Italienska armén som ambulansförare och lyckades så småningom fly till Schweiz. Slovenien var då en del av Österrike-Ungern och blev sedan en del av Jugoslavien (1918) för att sedan bli ett helt självständigt land först 1991. Landet med ca 2 milj. invånare är medlem av NATO och EU och skall införa euro den 1 jan. 2007. (Redan nu går det fint att använda euro överallt.)

Vår vandring slutade dag 5 med en nedstigning till sjön Bohinjsko Jezero, där vi äntligen fick välförtjänta bad. Vi hade upptäckt att vår nya kompis från Miami hade en mycket suggestivt tatuerad alpros i rygglutet och vi fick nu tillfälle att fotografera denna vackra skapelse. (De andra damerna var nog ganska avundsjuka på detta eftersom de förmodligen inte hade några tatueringar att visa upp, åtminstone inte några som så fint anslöt sig till alpstämningen som denna vackra ros!)

Vi hade tillryggalagt 7045 höjdmetrar – 3475 uppåt och 3570 nedåt – inte så illa för detta kända gäng.

Ja, trekking i Slovenien kan varmt rekommenderas – vänliga människor, inte så farligt turistigt (ännu så länge!), relativt låg kostnadsnivå (ännu så länge!) – härliga – om än något luftiga berg – med fantastiska vyer och historiens hårda vingslag – delvis utmärkta leder, som tack vare gamla armévägar/stigar ringlar fram litet överallt. Bemannede fina hytter möjliggör en begränsad packning (totalt ca 10-12 kg. per person).

Vår tur hade arrangerats av The Dilettante Society (www.dilettantesociety.com) med hjälp av Humanfish (www.humanfish.com) i Slovenien.

Den magnifika avskedsmiddagen intogs i Bled på den bästa krogen och vi blev mycket väl omhändertagna – och nya äventyr i andra litet ”nyare” trekkingländer planerades redan under middagen.

September 2006
Anders Biörck